Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Flinchs Almanak

1907

66 AARGANG.

Em Jørgensen & Olsen Kjøbenhavn.

1907. P. A.

De to Aristokrater eller Vægtskaalene.

Roman efter det Svenske.
Bogladepris 4 Kr., faas ved Aflevering af denne Kupon for kun **75 Øre.**

1907. P. A.

Otto M. Møller: Folkets Røst

og andre Fortællinger.
Bogladepris 3 Kr., faas ved Aflevering af denne Kupon for kun **1 Kr.**

1907. P. A.

Hedevig Winther: Landsbyen Rødved.

Bogladepris 3 Kr., faas ved Aflevering af denne Kupon for kun **1 Kr.**

1907. P. A.

Chambers Udflugt til Island og Færøerne.

Bogladepris 85 Øre, faas ved Aflevering af denne Kupon for kun **20 Øre.**

1907. P. A.

Numers: Aandeseeren.

Roman efter det Svenske.
Bogladepris 3 Kr., faas ved Aflevering af denne Kupon for kun **75 Øre.**

1907. P. A.

Wm. Philipsen:

Dugdraaber,

elegant udstyret Digtsamling.
Bogladepris 1 Kr. 50 Ø., faas ved Aflevering af denne Kupon for kun **35 Øre.**

Svagelige i Udviklingen eller ved Undervisningen tilbagesatte **Børn,** saavel som **blodfattige,** trætte og **nervøse,** overanstrængte, let pirrelige, for hurtigt udviklede **Voksne** bruger som det bedst virkende Styrkningsmiddel

DR. HOMMEL's Hæmatogen

(koncentreret renset Hæmaglobin (D. R. Pat. No. 81391) 80 %, kemisk rent Glycerin [incl. Smagstilsætning] 20 %),

Alkohol- og Ætherfri.

Appetitten vækkes, de aandelige og legemlige Kræfter tager hurtigt til og hele Nervesystemet styrkes.

Nedenstaaende fremsætte vi nogle Læge-Erklæringer, saavidt den indskrænkede Plads tillader det. Vi stille med Fornøjelse forskellig Literatur med Hundreder af Sagkyndiges Erklæringer gratis og portofrit til Disposition for enhver Interesseret.

Hr. Dr. med. Friedlænder i Skole, Galizien, skriver: „Jeg kender ingen Medicin, der virker saa velgørende og styrkende som Hommel's Hæmatogen ved Børn, der lide af Anæmi eller Rachitis, eller overhovedet ved Børn, der staar tilbage i fysisk Udvikling. Lige saa fordelagtigt virker det ved unge Piger i Udviklings-Aarene til at forebygge den frygtede Blegsot."

Hr. Dr. med. Wilh. Fischer, Herskabslæge i Prag: „Med Dr. Hommel's Hæmatogen har jeg gjort Forsøg ved 3 Børn, der paa Grund af tidligere Sygdomme (Skarlagensfeber og Tarmkatarrh) vare blevne saa medtagne og saa blodfattige, at Huden begyndte at gulne. Allerede anden Gang, dette Præparat brugtes, var Resultatet overraskende. Ved mit vanskeligste Tilfælde, en kirtelsvag Dreng, viste Hæmatogenen sit bedste og mest paafaldende Resultat. Drengen, som før slet ikke vilde spise noget og vilde blive i Sengen hele Dagen, er nu lystig og livlig saa at Forældrene ikke kan passe nok paa ham."

Hr. Dr. med. Mayer, München: „Dr. Hommels Hæmatogen har i min Praxis især ydet sit bedste Resultat paa blodfattige Barselkvinder og Tuberkuløse, saavel som hos Nervesvage. I et Tilfælde af Nervesvækkelse blev det mig

muligt, selvfølgelig i Forbindelse med særlige diætiske Forskrifter, i Løbet af 2 Maaneder at forøge Legemsvægten med 13 Pd. Jeg tager ikke i Betænkning fremtidig at anvende Præparatet ved Ernæringsforstyrrelser af enhver Art."

Hr. Dr. med. A. Rahn i Krippen (Sachsen): „Hommel's Hæmatogen er et Præparat, der netop passer for den moderne Generation, og der i høj Grad støtter Lægers og Lægfolks moderne Formaal, at styrke Nerverne og danne Blod. Fra et kemisk Standpunkt maa man indrømme det Ret til Kravet paa den offentlige Anerkendelse af dets Nyttevirkning, som det i Aviserne gør Fordring paa. Hommel's Hæmatogen er paa sin Plads ved Børn saa vel som ved Voksne efter alle Nutidens subakute udmattende Sygdomme, Influenza, Anæmi, Rakitis, Kirtler, og ved al nervøs og menstruel Forstemthed."

Hr. Dr. med. Meisel, Overlæge v. Sakataly Lazaret: „Jeg har forordnet Dr. Hommels Hæmatogen til en 7-aarig Pige, som i et helt Aar havde lidt af Malaria og som var bleven meget afkræftet og blodfattig ved de hyppige Feberanfald. Kurens Forløb var glimrende. Appetitten indfandt sig atter, Patienten blev livligere og kraftigere. Hud og Slimhud antog en rødere Farve."

Hr. Dr. med. Paregger i Holzgau, Tyrol: „Jeg har haft Lejlighed til at anvende Dr. Hommel's Hæmatogen ved en 21-aarig Bondepige, der laa syg med Tegn paa stærk Blodmangel (Uro i Hjærtespidsen, Pulsen 120 i Minuttet) og med store Mavesmerter og Mangel paa Appetit. Efter at have brugt den første Flaske Hæmatogen var der betydelig Bedring, efter den anden Flaske kunde Pigen allerede besørge sit daglige Arbejde, tage ordentlig fat med og gaa betydelige Strækninger i Bjergene uden Besvær."

Hr. Dr. med. Pust, Stabslæge i Posen: „Ved et Barn, der var slemt medtaget efter Kighoste, havde Dr. Hommel's Hæmatogen et ligefrem forbløffende Resultat. Appetitten tiltog daglig mer og mer, Kødet blev atter fast, Ansigtsfarven blomstrende."

Advarsel mod Forfalskning! Forlang udtrykkelig **„Dr. Hommel's"** Hæmatogen og tag ikke imod Efterligninger.

Nicolay & Co., *Hanau a. Main. Zürich. London, E. C., 36 & 36 a, St. Andrew's Hill.*

Agenter for Nordamerika: *Lehn & Fink, William Street 120, New. York.*
Hoved-Depot for Danmark: *Hr. Apotheker Alfred Benzon, Swane Apotheket, Kjøbenhavn.*
— — **Norge:** *Hr. Apotheker Orion, Christiania.*

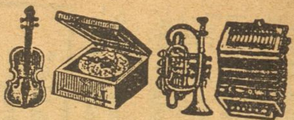

Køb

Musikinstrumenter, Harmonikaer etc.

kun direkte fra

Ernst Reinh. Voigt, Markneukirchen Nr. 75.

Kun prima Kvalitet til billigste Priser.
Dansk Katalog gratis og franko.

Harmonikaer,	10 Tangenter, 2 Registre kun Kr.	4,50.
Mund-Harmonikaer,	32 Stemmer, 2 Klokker " "	1,20.
Guitarzithare,	5 Accorder, 49 Strenge " "	6,75.
Violiner med alt Tilbehør fra 9 Kr. til 100 Kr.		

Et godt Familieblad,

der bringer Lys og Glæde ind i Hjemmet, er

„Søndagsbladet“,

som ledes af **Zakarias Nielsen** og **Chr. Vestergaard.**

„Søndagsbladet“ bringer fængslende Fortællinger, Digte, Søndagstaler, Levnedstegninger med Billeder af fremragende Mænd og Kvinder, historiske Artikler, almenfattelige Skildringer fra Naturen, Redegørelse for nye Opfindelser, nyttige Vink og Raad for Hjemmet, juridisk Vejledning, Lægeraad, Smaanyheder, Gaader og andre Opgaver.

„Søndagsbladet“ er prydet med smukke Billeder og giver hvert Aar sine Holdere 1 a 2 fint udførte Tillægsbilleder til Indramning.

„Søndagsbladet“ tæller blandt sine Medarbejdere en Mængde ansete danske Forfattere.

„Søndagsbladet“ udkommer til hver Jul med et 16-sidigt, rigt billedprydet Nummer med Tekst af kendte nordiske Forfattere.

„Søndagsbladet“ koster kun 1 Kr. Fjerdingaaret og kan bestilles hos Posten eller i Bogladerne.

Flinchs
Almanak

for det Aar efter Kristi Fødsel

1907

som er tredie Aar efter Skudaar

beregnet til Kjøbenhavns Observatorium

af

C. F. Pechüle.

TILLADT UNIVERSITETET

Provinsboghandlernes Almanakforlag.

Trykt i Milo'ske Bogtrykkeri, Odense.

Vejrspaadomme.

Januar. Den første Del af Maaneden er Vejret forholdsvis mildt, men henimod Midten bliver Temperaturen lavere, og der falder endel Sne.

Februar. Fra 1.—10. atter mildere Vejr, der med indtrædende nordlig og østlig Vind afløses af Kulde og Sne indtil nær ved Maanedens Udgang.

Marts. Første Halvdel stærk Frost. Fra 15.—31. aftager Kulden samtidig med nogen Sne og Blæst.

April. Fra 1.—15. usædvanligt mildt og roligt Vejr. Resten af Maaneden lunefuldt og foranderligt.

Maj. Endnu foranderligt Vejrlig i den første Halvdel af Maaneden, 15.—31. megen Regn og forholdsvis lav Temperatur.

Juni. Meget ustadigt fra 1.—10., derefter stigende Temperatur lige til Maanedens Slutning. Tørt og klart Vejrlig.

Juli. Sydlig og sydvestlig Vind med Regnbyger i Maanedens første Halvdel. Fra 15.—31. stadigere Vejrlig med Varme og klar Luft.

August. Fra 1.—15. stigende Temperatur, kun enkelte Regnvejrsdage. Den sidste Halvdel af Maaneden atter noget ustadigt med indtrædende sydvestlig og sydlig Vind.

September. Størstedelen af Maaneden tørt og varmt Vejrlig.

Oktober. Klart og mildt Efteraarsvejr holder sig indtil henimod den 15. Derpaa pludselig Temperaturforandring med meget blæstfuldt og køligt Vejr.

November. Allerede i Begyndelsen af Maaneden endel Sne. Stærk nordøstlig Vind omkring Maanedens Midte.

December. Fra 1.—15. koldt og blæstfuldt Vejr med Sne. 16.—31. let Frost med klar Luft.

En Minderune

over

Kong Christian IX.

Med Undren har vi set en Konge-Sage,
med Undren har vi fulgt den Blad for Blad.
Det kendtes som et Sagn fra svundne Dage,
et Eventyr, som gjorde Hjærtet glad.

Vi saa med Undren Svanetrækket drage
fra Hjemmets Rede op imod det blaa,
og en for en kom sejersæl tilbage
med Eventyrets Kongekrone paa.

Men Kongen døde — døde i sin Rede,
af Dage mæt, af Døgnets Jubel ør.
Og lange Vinteraften-Skygger brede
om Katafalkens Sølv et Sørgeslør.

Men Sagnet lever. — Naar de Kisten lukke,
vil Jordens mægtige gaa frem paa Rad
og mindes, at paa Lyksborg stod hans Vugge,
og at mod Fredensborg han længtes glad.

Og kan de end — i deres Magt og Vælde —
ej øge Livets Krans med mindste Blad —
de magter dog blandt Palmer og blandt Sjælde
at øge Stammens stolte Kongerad.

Thi lad ved Kisten Danebroge vaje
for stolten Helt fra Dybbøls Skansevold,
lad Jordens mægtige sig ydmygt neje
og spejle i hans blanke Ridderskjold.

Han toges bort. Men fra det dunkle Gemme
gaar Kongevejen op mod Lysets Bo,
hin Lykkeborg, hvor evig Fred har hjemme,
hvor Alle-Sjæles blaa Kærminder gro.

Paris, Febr. 1906.

Adolf Langsted.

Hertugindens Page.

Af Anna Edsberg.

En tidlig Foraarsdag gik tvende af Karl den Andens Elskerinder i den nys udsprungne St. James Park. — Uagtet de begge vare ude over den første blomstrende Vaar, havde de dog bevaret en sjælden tiltrækkende Skønhed. Hertuginden af Portsmouths Ansigt havde et blidt, barnligt Udtryk og det livlige Minespil røbede hendes franske Herkomst. Den anden, Hortensia Manzini, var en blændende, sydlandsk Skønhed.

Hertuginden af Portsmouth holdt en Buket Blomster i Haanden. Hun saa op mod det fine Løvhang:

„Hvor her er henrivende!"

Hortensia trak let paa Skuldrene:

„Aa ja — men her er alligevel saa dødt — maa jeg bede om Junimaaned med dens livlige Fuglekvidder."

Nogle klare, fløjtende Triller tonede gennem Skoven. Damerne lyttede overraskede.

„Det synes næsten, som om en galant Drossel har hørt Deres Ønske," udbrød Hertuginden af Portsmouth overgivent.

Hendes Ledsagerske bemærkede i samme Tone:

„Snarere vilde jeg tro, at Nattergalen er fløjet her hen for at gøre os sin Opvartning — hør hvor charmant den slaar sine Triller." Hun skyggede med Haanden for Øjnene og spejdede op mod de solbeskinnede Trætoppe med de endnu kun halvt udfoldede Blade:

„Besynderligt nok, det er mig ikke muligt at faa Øje paa den kælne Sanger."

Hertuginden af Portsmouth afrev nogle Anemoner, hævede sig op og pegede ind mellem Stammerne:

„Det kommer af, min Kære, at De ser for højt til Vejrs, lad Deres Blik falde paa Egestubben hist henne, saa finder De den, De søger."

Hortensia fulgte Opfordringen.

En ung, barbenet Knøs sad paa Stubben og skar sig en Hyldefløjte, medens han vekselvis efterabede de forskellige Fugles Sang.

Hertuginde Manzinis Øjne funklede ved Synet af den kraftigt formede, ungdommelige Skabning med det skønne Hoved og de regelmæssigt formede Ansigtstræk:

„En sand Endymion!" udbrød hun begejstret.

Først da de tvende Damer stod lige over for ham, holdt han inde med Sangen og rejste sig.

Hertuginden af Portsmouth nikkede opmuntrende til ham:

„Hvem har lært dig at synge saa smukt?"

Han svarede frejdigt smilende:

„Mine Søskende."

„Har du mange?"

„I hundredevis."

Hertuginden af Portsmouth rynkede de fint tegnede Øjenbryn.

„Svar fornuftigt og té dig ikke som en Tosse — hvad hedder du?"

„Oswald."

„Og dine Forældre?"

Han sænkede Hovedet.

„Dem kender jeg ikke — jeg havde en Plejefader — men han er død." Ynglingen undertrykte et Suk, „han var kun en fattig Fuglefænger."

Hertuginderne betragtede ham med stigende Interesse:

„Ah, nu forstaar vi."

Hortensia bredte sin Fløjelskaabe over Egestubben, hvorpaa hun og Hertuginden af Portsmouth tog Plads, opfordrende Oswald til at fortælle om Livet hos Fuglefængeren.

Han purrede med Haanden op i Haaret, der krusede sig om den kløgtige Pande.

„Det er snart fortalt. — Vi levede i alle Maader indskrænket i en lille Stue, hvori han og jeg med alle Fuglene skulde rummes. Pladsen var saa optaget af alt hans Skramleri, at den Kasse, hvori jeg sov, maatte hænges op under Loftet mellem Fugleburene."

Hertuginden lo og spurgte, om Fuglene ikke var lovlig urolige Sovekammerater.

Oswald lo med:

„Tværtimod, naar de kvidrede og flagrede fra Pind til Pind, lulledes jeg saa dejligt i Søvn, — den eneste, der foruroligede mig, var en gammel Papegøje, hvis Bur stod

i en af Hjørnekrogene, den skreg og hvinede af Arrigskab, hver Gang jeg rørte mig en Smule, og vækkede Fuglefængeren, der saa skældte mig ud, fordi jeg forstyrrede ham og Poppedrengen, der var hans Øjesten, — alle de smukke Sangfugle skilte han sig med Glæde af med og lo mig ud, naar jeg var bedrøvet ved Skilsmissen, — men for ingen Pris vilde han sælge sin Koko."

Oswald gav sig til at efterabe Papegøjens skrigende Pludder:

„Af dens Skrig og Skraal kunde den Gamle aldrig faa nok."

Hans Tilhørerinder klappede i Hænderne:

„Men hvad blev der af Koko?"

„Samme Dag som jeg fulgte dens Herre til Graven, faldt den død om i Buret."

„Det lyder jo helt romantisk — og du selv?"

„Jeg bjergede det fornødne til Livets Ophold ved at synge for Gæsterne i Værtshusene, indtil Fader Hudlestone kom og tilbød mig Ly og Føde, imod at jeg røgtede hans Svin og Geder."

Damerne rejste sig og sendte hinanden et forstaaende Blik:

„Fader Hudlestone — ja saa."

Hertuginde Manzini samlede Kaaben om sig, gav Oswald en Guldmønt og gik videre. Hertuginden af Portsmouth saa forskende paa Ynglingen og løsnede en lille Silkepung, der hang ved hendes Side:

„Tag den og køb en passende Dragt, saa kan du i Dag otte Dage møde i Whitehall, det er da muligt, at jeg kan skaffe dig en bedre Stilling, end den at passe Fader Hudlestones Husdyr."

Oswald kyssede begejstret hendes Haand.

Hun trak den hastigt til sig, og maalte ham med et fornemt Øjekast.

Han blev blussende rød og saa skamfuld ned ad sin lurvede Klædning, der hang i Pjalter om hans velformede Ben, der var stærkt brunede af Solen.

Hortensias Stemme lød utaalmodig kaldende.

Ved Udkanten af Parken kom en kongelig Ekvipage med Hendes Majestæt Dronningen og Hertugen af Yorks Datter, Prinsesse Anna.

Hertuginderne nejede dybt.

En forstærket Rødme farvede Dronningens Kinder, idet hun med en formel Hovedbøjning gengældte Damernes Hilsen.

Den opgaaende Sol farvede Himmelranden i Øst rosenrød og sendte sine første glimtende Straaler gennem den graalige Morgendis, der bredte sig over den golde Slette, der omgav Fader Hudlestones faldefærdige Hytte.

Hytten bestod kun af et aflangt Rum med Lergulv og kalkede Vægge, hvorpaa der hang et Træsnit fremstillende Madonna, en Luth, der tydede paa lang Tids Brug, og et gammelt Gevær. Et ormstukket Bord stod foran Slagbænken tæt ved Ovnen, hvor Ilden ulmede i en Bunke Tørvekvas, over hvilken der hang en Jerngryde.

Brægen og Grynten lød bag ved det lave Skillerum af sammenflettede Grene, der var anbragt i den nederste Ende.

Oswald og Hyttens Ejer lod sig dog ikke forstyrre i deres Morgenandagt.

Med bøjet Hoved knælede de foran den hellige Jomfru, idet de mumlede nogle latinske Bønner.

Fader Hudlestones brune, lappede Kutte, der sammenholdtes om Livet af en Hampesnor, faldt i side Folder om hans undersætsige Skikkelse, og de nøgne Fødder stak i et Par udslidte Sko med Snøreremme.

Oswald var derimod i nye Klæder, rede til at fremstille sig for sin høje Beskytterinde.

Andagten var til Ende.

Hudlestone lagde sin Haand velsignende paa Oswalds Hoved.

„Du har været tro i din ringe Gerning — Jomfru Maria og alle Helgener være med dig nu, du drager til den store Stad, hvor høje og lave tvinges ind i den anglikanske Kirke, hvis Præster uden Skaansel træder hver anderledes Troende i Støvet."

Han tog Luthen ned fra Krogen og hævede Haanden, hvori han holdt den:

„Naar du griber i dens Strænge, tolk da stedse Hjertets bedste Følelser."

Fader Hudlestone vilde ledsage sin unge Ven de faa Mil, der var til London.

Medens han omskiftede Munkekutten med en Bondekofte, gik Oswald hen til Baasen.

En ung Gedebuk stangede kælent med Hornene efter ham. Oswald gned den kærtegnende over Panden og sukkede.

„Nu er Legen forbi mellem os."

Uden at veksle flere Ord vandrede de hen ad Landevejen.

Alt var tomt og øde, hvor hen Øjet vendte sig.

De gik igennem en lille Birkelund, gennemskaaret af en rislende Bæk; her hvilede de en Stund indaandende i fulde Drag Skovbundens krydrede Duft.

Oswald, der hidtil havde været opfyldt af Glæden over alt det nye og herlige, han gik i Møde, grebes af Vemod ved at skulle tage Afsked med Fader Hudlestone og Livet i den frie Natur.

Han saa hen til sin Ledsager, hvis senestærke Hænder hvilede paa den tunge Knortekæp, han stadig førte med sig. Ved dens Hjælp havde Hudlestone paa Markederne i Landsbyen tiltvungen sig Respekt, saa ingen vovede haanende at kalde ham en Kætter.

At Fader Hudlestone bekendte sig til den katolske Tro, var ingen Hemmelighed, saa lidt som at der med ham skulde gøres en Undtagelse, naar det gjaldt om at forfølge og fængsle Papisterne.

Med stor Fare for eget Liv havde Hudlestone i Slaget ved Worcester reddet Kongens, hvorfor han efter Restaurationen var bleven en fredlyst Mand.

I de skarpeste Proklamationer, der udstedtes mod Katolikkerne, den Gang Nationen ved falske Vidner var ophidset til Raseri imod Pavedømmets Tilhængere, var Hudlestone udtrykkelig nævnt som en Undtagelse fra Forfølgelsen.

Benediktinermunkens brede, vejrbidte Ansigt med de grovt skaarne Træk røbede hverken Tænksomhed eller Lærdom. Ingen af Delene tyngede ham, han kunde knap læse og skrive, men hans Tro paa den enesaliggørende Kirke og Pavens Ufejlbarhed var urokkelig. — At trodse Paven var Gudsbespottelse, Opsætsighed mod Kongen, Ulydighed mod Gud.

Inden de naaede London, brød Solen sejrrig frem.

Igennem smudsige Gyder og Stræder, langs den østlige Side af Themsen fortsatte de deres Gang indtil de stod foran Tower.

Sollyset spillede paa det mørke Slot, bag hvis skumle Mure saa mangen en uskyldig Fange sukkede i Lænker.

Hudlestone lagde sin Haand paa Oswalds Skulder:

„Her maa vi skilles — vær trofast, men vaer din Tunge.“ Han pegede mod Towers jernbeslagne Port:

„For et letsindigt Ord har mere end en af Rigets mægtige maattet vandre gennem den Port til livsvarigt Mulm og Mørke.“

Oswald nærmede sig Whitehalls stolte Bygning.

Rundt omkring herskede der Liv og Røre.

Tunge, firspændige Karosser med Kuske og Tjenere i prægtige Livréer, rumlede hen over Pladsen, hvor elegante, øvede Rytiere tumlede de fyrige Heste, medens de i Farten søgte at opfange et Glimt af de forbikørende Damer.

Uden Indvending fra Vagtens Side slap Oswald ind i Slotsgaarden, hvor det vrimlede med Folk af alle Stænder.

Han fulgte med Strømmen op ad Trappen og stillede sig indenfor Forhallen, tæt ved en Gruppe af Stadens Borgere.

Luthen holdt han forsigtig skjult under Vadmelskappen, der dækkede hans snævert siddende Kjortel.

Ingen lagde Mærke til ham. Alles Øjne vare rettede mod Kongefløjen, hvor tvende Soldater holdt Vagt, stive som Støtter med Geværet i Hvil.

En Page viste sig og meldte de nærmest staaende, at de maatte træde indenfor.

Kort efter vendte de tilbage og et nyt Hold stedtes til Foretræde.

Omsider kom Turen til Oswald.

Ængstelig for at være kommet ind paa et fejl Spor — det var jo ikke Kongen, men Damen fra St. James Parken, der havde stævnet ham did — tøvede han et Øjeblik.

Pagen blev opmærksom paa hans forlegne Miner og spurgte skarpt:

„Hvorfor tøver du — hvad er dit Ærinde?“

Oswald stammede betuttet:

„En fornem Dame.“

Pagen gentog haanligt:

„Fornem Dame — er du forrykt — se til du forføjer dig bort, og det lidt hurtigt.“

Uden at give Oswald Tid til nærmere Forklaring stødte Pagen ham tilbage blandt Mængden.

Fra Barndommen vant til Knubs og haarde Ord fandt Oswald sig uden Knurren i Pagens Uforskammethed. Men da han bemærkede de Omværendes spodske Smil og ringeagtende Øjekast, dukkede en hidtil ukendt Skamfølelse op i ham. Ubevidst fornam han Verdenslivets kolde Aandepust, og trak sig beskæmmet ind i en af Vinduesfordybningerne.

Til trods for de mange, der forlod Salen, vedblev Trængslen at være lige stor, der kom stadig flere og flere.

Døren aabnedes for en ældre, alvorlig Kavaler, der havde vanskelig ved at bane sig Vej mellem de ved Indgangen ventende.

Den vagthavende Officer stødte Sablen mod Stenflisen og forkyndte med høj Røst:

„I Dag stedes ikke flere til Foretræde."

En misfornøjet Mumlen lød fra Forsamlingen, idet den langsomt forlod Hallen.

Oswald var blandt de sidste. Kun nødtvungen vilde han forlade Whitehall med uforrettet Sag.

Af Frygt for at blive bortvist vovede han ikke at henvende sig til Tjenerskabet, der nu og da kom tilsyne.

Mismodig slentrede han om i den nu forholdsvis stille Slotsgaard, grublende over hvorledes han bedst skulde gribe Sagen an. — Hjemme hos Fader Hudlestone havde han været fuld af Tillid — det hele havde forekommet ham saa ligefremt — blot spørge om den fornemme Dame, som enhver jo maatte kende, og som sikkert havde givet Ordre til at modtage ham — hvor uklogt, at han ikke havde faaet hendes Navn at vide — havde han blot i Tide tænkt derpaa.

Han lænede sig træt mod en af de fremspringende Piller og saa mørkt ned for sig. Det vilde blive tungt at rives ud af den bedaarende Drøm, netop i den Stund han saa vist havde haabet, at Drømmen skulde gaa i Opfyldelse.

„Hvorfor saa bekymrede Miner?"

Spørgsmaalet kom fra en Yngling, klædt i blaat, guldbroderet Fløjel, med vajende Fjerbaret paa det blonde Hoved.

Et Glimt af Haab skød frem af Oswalds Øjne ved Lyden af den unge Mands bløde, velklingende Stemme — dog —

han mindedes Pagen i Forhallen og sendte den spørgende et sky Blik:

„Jeg har vel Aarsag til Bekymring, naadige Herre, en Dame her paa Slottet venter mig forgæves," — han trak Vejret tungt — „jeg ved ikke, hvor hun er at finde."

Et sarkastisk Smil gled over den fremmedes blege, ovale Ansigt, der havde et træt Udtryk:

„Ej, ej, et Stævnemøde — i Whitehall — og med hvem, om man tør spørge?"

Oswald sænkede Hovedet og stønnede:

„Det er netop Ulykken — jeg ved ikke hvem hun er, men" — han tog Mod til sig og trak Silkepungen frem af Brystlommen — „denne Pung gav hun mig."

Den Fremmede tog Pungen og studsede ved Synet af Monogrammet og Fyrstekronen.

„Naa saaledes."

Han fæstede sine mandelformede, mat glindsende Øjne forskende paa Oswald:

„Kom, følg mig, jeg skal føre dig paa rette Spor."

I Forhallen var der nu ikke andre end Vagten og nogle Hoffolk, blandt hvilke Pagen fra før befandt sig.

Oswald fulgte dog trygt sin Ledsager. Vagten præsenterede Gevær, Hoffolkene hilste ærbødigt, og med et underdanigt Buk aabnede Pagen Døren ind til et Værelse, hvor de vagthavende Officerer forslog Tiden med at kaste Terninger.

Officererne stak i en Hast Terningerne til sig og gjorde Honnør.

To af dem stillede sig op ved et Fløjelsforhæng, som de trak til Siden, hvorved Adgangen blev fri til en øde Sal med tavlet Marmorgulv og høje, forgyldte Spejle.

Oswalds Ledsager hilste flygtigt, slog selv Forhænget lige over for til Siden og fortsatte sin Gang gennem en Række tomme, pragtfuldt møblerede Værelser.

Han gik saa hurtigt at Oswald, der var uvant med at bevæge sig paa de blankt bonede Gulve, ikke fik Tid til at se sig om.

I en Sal, hvor Ilden brændte i Kaminen, forlod den Fremmede ham med et bydende:

„Vent her, til du bliver kaldt."

Træt og fortumlet lod Oswald sig synke ned i en af de bløde, højryggede Stole.

Som gennem en Taage gled hans Blik hen over de i forgyldte Rammer hængende Malerier, der i Legemsstørrelse fremstillede fløjelsklædte Mænd og Kvinder med straalende Ordener og Smykker.

Hvem mon de var, disse stolte Skikkelser med de løftede Hoveder, nedladende Blik og kolde Miner.

De saa saa foragtelig ned paa ham — han kendte dem jo heller ikke — dog — slog hans Syn ham ikke fejl — Billedet af de tvende over Kaminen — ham i den sorte Fløjelsdragt med den gyldne Ordenskæde over Brystet, den bølgende Alongeparyk, det aflange Ansigt, spidse Hageskæg, tungsindige, dybtliggende Øjne, og hende med den knejsende Holdning, i den stramt siddende Atlaskeskjole, med Rosen i den fine Haand, hvis Fingre funklede af Juveler — de tvende kendte han meget vel — deres Portrætter hang jo paa Væggen i Værtshuset. — I den af en osende Lampe belyste Krostue havde hans Blik, medens han sang for de støjende Gæster, ofte søgt hen til Billederne af den ulykkelige Karl den Første og hans Dronning, Marie Henriette af Frankrig.

Han lukkede sine Øjne og fremmanede det store, af Mennesker opfyldte Torv, hvor Skafottet var oprejst, paa hvilket Bøddelen ventede med sin skarpslebne Økse, rede til at afhugge det kongelige Hoved.

I de lange Vinteraftener havde Fader Hudlestone, der som Dreng overværede det blodige Skuespil, ofte fortalt Oswald om den Højhed og Ro, hvormed den ellers saa brødebetyngede Monark var gaaet Døden i Møde. Mængden græd og jamrede, endog Skarpretteren var bevæget. Haanden skælvede, saa det først ved tredie Hug lykkedes ham at skille Hovedet fra Kroppen.

Oswald aabnede atter Øjnene og lod dem paany glide døsigt hen over Galleriet.

Med et følte han som om alt Blodet strømmede til hans Hjerte. Der — henne ved Vinduet — belyst af Solen, hang Billedet af hans ædle Beskytterinde.

Han sprang med et Sæt hen til Vinduet.

Hendes Øjne smilede ham i Møde, de rosenrøde Læber

vare spidsede som til et Velkomstkys. Halsen, der kom frit tilsyne ved det stærkt nedringede Liv, var som Sneen, der i Vintersolens rødlige Glans laa skinnende paa Bjergskrænten ved Fader Hudlestones Hytte.

Oswald bøjede Knæ og foldede tilbedende Hænderne.

Døren aabnedes i det samme, og en Tjener meldte:

„Hertuginden af Portsmouth venter Dem."

I et med overdaadig Luksus udstyret Værelse hvilede Hertuginden paa en Ottoman ved Marmorkaminen, hvis Døre og Gitter vare af massivt Sølv.

Med halvt tillukkede Øjne fulgte hun Samtalen mellem de tilstedeværende Herrer og Damer.

Hertuginde Hortensia vinkede ad Tjeneren, der ombød Forfriskninger, og lod ham for fjerde Gang fylde sit Glas med Champagne.

Hun løftede Glasset, saa hen til en tredie af Karl den Andens Elskerinder, Hertuginden af Cleveland, og udbrød leende:

„Skaal Barbara Palmer!" hvorpaa hun tømte Glasset.

Hertuginden af Cleveland nippede kun til sit og rakte det til Mr. Barillon, en af de franske Affendinge, der fortrolig lænede sig til Hertuginde Manzinis Stolerыg, medens hans Kollega, Mr. Evremond, bød Damerne en Skaal med Konfekt.

Hortensia pegede paa en Flaske af sleben Krystal, der stod paa et forgyldt Bord:

„Byd os hellere af det der."

Evremond adlød galant:

„Det gør Deres Naades Smag Ære — denne Malvasier har en fortræffelig Buket."

Hortensia lænede sig tilbage med et Suk:

„Hvad var vi stakkels dødelige uden Druesaften?"

Evremond bøjede sig mod Hortensia og saa ind i hendes sorte, ildfulde Øjne:

„Dyrebare Hertuginde, spørg hellere — hvad var vi uden Kærligheden?"

Hertuginden af Portsmouth legede med sin Vifte.

„Kærlighed — ja hvad er Kærlighed?"

„Kærlighed er Livets Solskin," forsikrede Herrerne enstemmigt.

Hortensia Manzini lo spodsk.

„Skade at Solskinnet sjælden er af lang Varighed og som oftest efterfølges af Slud og Regn. Nej, Vinen lover ikke mere, end den holder — den er en Lethestrøm, ad hvilken vi glider ned i Forglemmelsens husvalende Dyb."

Der opstod en Pavse. Ingen vilde modsige Hertuginden af Manzini. Enhver kendte hendes sørgelige Fortid.

Som Niece af den mægtige Kardinal Mazarin, havde hun i sin første Ungdom forladt sit herlige Fødeland, Italien, for at tage Ophold ved det franske Hof, hvor Onklen var eneraadig. Kardinalens Indflydelse i Forbindelse med hendes egen bedaarende Tiltrækningskraft samlede en Skare af berømte Tilbedere omkring hende. Selv Karl den Anden havde i sin Udlændighed forgæves bejlet til hendes Haand. Efter faa Aars ulykkeligt Ægteskab med Hertugen af Manzini, forlod hun ham, givende Afkald paa sin store Rigdom, for ved sine frivole Eventyr at forbavse Rom og Piemont, forinden hun tog fast Ophold ved Karl den Andens Hof.

Det virkede som en Befrielse, da Oswalds Ledsager traadte ind i Kredsen.

Hertuginden af Portsmouth gik ham i Møde med aabne Arme:

„Velkommen, min egen Rich, det hører til Sjældenhederne at se dig her."

„Sandt at sige, kære Mama, er en anden Aarsag til mit Komme," — Hertugen af Richmond trak spodsk paa Læben, „den unge Sanger, som du har sat Stævne."

Hortensia rejste sig halvt i Sædet:

„Vor skønne Endymion fra St. James Parken!"

Hertuginden af Portsmouth smilede triumferende til sin Søn:

„Ah! nu husker jeg; han kommer belejligt. Medens vi venter paa Hans Majestæt, skal han underholde os."

Bleg og skælvende stod Oswald indenfor Tærskelen.

Synet af de mange fornemme Herrer og Damer forvirrede ham.

Siden han forlod Fader Hudlestone, havde han intet nydt.

Det svimlede for ham — han følte sig en Afmagt nær.

Den unge Hertug lagde Mærke dertil og rakte ham en Pokal, fyldt med perlende Vin.

Oswald tømte den i et Drag.

Hortensia tog leende en Skaal med Bagværk:

„Til den guddommelige Nektar hører der ogsaa Ambrosia."

Det fine Brød knustes mellem hans Tænder som Gryn under Møllens Hjul.

Optaget af den sjældne Nydelse, bemærkede han ikke, at Selskabet gjorde sig lystig over ham.

Hertuginden af Portsmouth berørte let hans Skulder med Viften:

„Syng nu for os, Osrik — eller Osmann — hvad det er du hedder."

Oswald skottede sky til Forsamlingen:

„Naadige Dame, jeg tør ikke."

Hertuginden stødte Foden utaalmodigt mod Gulvet:

„Gør dig ikke kostbar — syng, som du sang for os i Parken, mere forlanger vi ikke."

Oswald saa forskræmt ned for sig.

Hertugen af Richmond klappede ham beroligende paa Skulderen:

„Adlyd Befalingen, husk det gælder din Fremtid."

„Hvad skal jeg synge?"

„Syng om, hvad der rører sig i dit Indre, om Naturen, om Skoven med dens vingede Beboere — om hvad du vil."

Oswald betænkte sig et Øjeblik, saa greb han i Luthens Strænge.

Først lød hans Stemme sagte og bævende, dog, alt som Emnet rev ham med, glemte han Omgivelserne, og der kom Kraft og Fylde i hans Toner.

Han skildrede Livet i Skoven og begyndte ved Midsommertid, da Fuglene kvidrer i Kor under det grønne Hvalv, beskinnet af Solens Straaler, der falder lysende mellem de høje Stammer og hen over de grønne Sletter, hvor Vildtet i fredelige Flokke spanker frit omkring, medens alt aander Fred og Ro. — Saa kom Høsten med sine Storme, Løvet gulnede og vejredes hen. Fuglesangen forstummede, men der var lunt og trygt i Reden, hvor de gamle havde travlt med at lære Ungerne at flyve. — Hjorten knejsede stolt med sine Takker, og Hinden sprang let over de dybe Grøfter.

— En skønne Dag var Freden forbi. Jægernes Horn gjaldede gennem Skoven, Bøsserne knaldede, og Hundene gav Hals. Skrækslagne gemte Fugleungerne sig i Reden under de gamles Vinger, og Vildtet for jaget af Sted mellem Busk og Krat. — Dog, da Solen var ved at dale og med sit glødende Skær farvede Stammerne blodigrøde, blev alt paa ny stille, men mere end en Hjort og Hind laa blødende ved Jægerens Fod.

Midt under Sangen var Kongen traadt ind. Med en Haandbevægelse tilkendegav han, at ingen maatte forstyrre Sangeren.

Naadig hilsende til alle Sider nærmede Majestæten sig Hertuginden af Portsmouth, hvis Haand han førte til sine Læber:

„Til Lykke med den nye Sangfugl, han har en prægtig, malmfuld Stemme — Themaet kunde have været lystigere, dog, det kommer nok med Tiden."

Kongen gik hen til Oswald, der knælede ned for Majestætens Fod.

„Det er en lovlig gammel Luth, du har, din Stemme fortjener at ledsages af et bedre Instrument."

Hans Majestæt vinkede ad sin Page, hvem Oswald allerede tvende Gange havde mødt, tog Sølvluthen, der hang over Rogers Skulder, og hængte den om Oswalds.

Maaneder vare forløbne.

Oswald bevægede sig allerede med Sikkerhed i Whitehalls Sale. Han var Hertugindernes erklærede Yndling — ja endog Kongen syntes at foretrække hans Sang for alle andres og overøste ham med kostbare Gaver. Vejen laa som rosenbestrøet foran ham Dog, ingen Roser uden Torne, Hoffets unge Kavallerer misundte ham hans vundne Laurbær.

Værst var Pagen Roger, der selv var Sanger, og som forinden Oswalds Optræden havde følt sig forvisset om ikke at blive overtruffen af nogen.

Ved alle Lejligheder spottede han sin Rival, kaldte ham sentimental og naiv.

Kavallererne, der frygtede for at komme ind under samme

N. Wiwel. 1906.

Kategori, sluttede sig til Roger og lovpriste i høje Toner hans mandige Mod til at skildre den nøgne Virkelighed. Hvem kunde som han i de mindste Enkeltheder beskrive Kvindens Yndigheder, Elskovens betagende Lyst og Mandens vilde Attraa.

Roger formanede Oswald til at lægge sig efter et dristigere Sprog og paastod bebrejdende:

„Du stikker for højt i Sky, min Ven.“

„Ikke højere end at du og de andre burde følge mig,“ forsikrede Oswald.

Mere end Rogers Overlegenhed tyngede det Oswald, at han ikke turde besøge Fader Hudlestone. Hertuginden af Portsmouth havde paa det strængeste befalet ham at afholde sig derfra.

Hun havde forklarende tilføjet: „Dersom det rygtes, at nogen af Hoffets Omværende plejer Omgang med Benediktinermunken, kan det bringe Fordærv over Kongehuset. Hudlestone er kun taalt, formedelst Affæren ved Worcester. Hadet mod Papisterne og Skrækken for, at Katholicismen skal faa Indpas, er saa stor, at der ved den mindste Uforsigtighed kan befrygtes lige saa blodige Optrin, som de, vi endnu have i frisk Minde.“

Hvor nødigt Oswald end vilde, maatte han adlyde.

Det glimrende, paa Afveksling saa rige Liv ved Karl den Andens pragtfulde Hof tilbagetrængte dog snart Mindet om Hyttebeboeren ude paa den øde Slette.

Oswald var som hensat i Feernes Land.

Den kongelige Majestæt, Rigets ypperste Mænd, skønne, af Juveler straalende Kvinder, lyttede til hans Sang og ødslede deres Smiger paa ham.

Skønnest af dem alle var dog hans bedaarende Herskerinde.

Til hendes Ære strømmede det rige Tonevæld over hans Læber, til hendes Bifald var det han bejlede.

En mat brændende Lampe og Skæret fra Kaminilden spredte Tusmørket, der lejrede sig over Hertuginden af Portsmouths Kabinet, hvorfra man saa ind i en Række glimrende

Sale, hvor Lysene brødes mod Prismerne i de svære Lysekroner og kastede en blændende Glans over de i den fjærnest liggende Sal opstillede Marmorfigurer.

I det dunkleste af Kabinettets Hjørner sad Karl den Anden med Armen slynget om sin Elskerindes Liv, og hørte paa Oswald, der med blød og dæmpet Røst foredrog et smægtende Elskovskvad.

Da Tonerne forstummede lagde Hertuginden sit Hoved ind mod Kongens Bryst og sukkede:

„Jeg fristes næsten til at ønske, at vi, som de tvende, Oswald nylig besang, hverken ejede Gods eller Guld, men boede i en straatækt Hytte, fjærn fra Verdens Larm og Tant," hun sendte sin kongelige Elsker et halvt sværmerisk, halvt skælmsk Blik, „en Hytte og dit Hjærte er alt, hvad jeg begærer."

Kongen lod sine smalle Fingre glide langsomt gennem hendes silkebløde Haar, og hviskede ømt:

„Mit Hjærte tilhører dig frem for nogen Anden," et skeptisk Smil spillede om hans Læber. „Hvad Hytten angaar — —"

Han bød Hertuginden Armen og førte hende ind i de tilstødende Sale, idet han pegede paa Tapeterne, der, nylig udgaaede fra Væverierne i Paris fremviste Landskaber, Jagtpartier, Fugle med store pragtfulde Fjer, St. Germains kongelige Terrasse og Versailles glimrende Vandspring — alt sammen i Farver, der overgik hvad engelske Tapetfabrikker formaaede at gengive.

Kongen trykkede hendes Haand:

„Har du glemt, min Elskede, at jeg for at føje dig i dine Luner, tvende Gange har omdannet disse Sale."

Hertuginden trak leende paa Skulderen:

„Nu, ja, eftersom den, til hvem jeg har skænket mit Hjærte, bær Englands Krone, kan det jo ikke godt være anderledes."

Hun saa indsmigrende paa ham:

„Siden vi nu i Aften er kommen ind paa mine Ekstravagancer — jeg har en Bøn til Eders Majestæt," hun betænkte sig og fortsatte derpaa hastigt: „Skænk mig Guido Renis Billede: Apollo, kørende frem paa Solvognen, det har en højst uheldig Plads her paa Slottet."

Kongens Ansigt blev alvorligt:

„Derom maa du ikke bede mig, det tilhører Hendes Majestæt."

Hertuginden indvendte spodsk:

„Hendes Majestæt vil ikke savne det, hun har kun Interesse for Salmesang og Kirkegang."

Kongen lo foragteligt:

„Stakkel! en tarvelig Underholdning."

Hertuginden lagde sin Arm i Kongens:

„Maleriet er altsaa mit?"

Kongen rev sig hæftig løs:

„Nej, nej, det gaar ikke an, for nylig fik du de fire Amoriner, der stod i Dronningens Gemak, der maa dog være Maade med alt."

Hertuginden af Portsmouth bøjede Hovedet, greb Kongens Haand, paa hvilken der faldt nogle hede Taarer, idet hun med graadkvalt Stemme bad:

„Tilgiv, naadige Herre, at jeg for et Øjeblik glemte den store Forskel, der er mellem Karl den Andens retmæssige Dronning og en Skabning som mig."

Sagte hulkende holdt hun sit Kniplingstørklæde for Øjnene.

Kongen tog lempelig Tørklædet bort:

„Jeg kan ikke taale at se Taarer i dine dejlige Øjne."

Han lagde paany hendes Arm i sin og bortkyssede Taarerne:

„Kan jeg uden at krænke Hendes Majestæt altfor dybt, skal Maleriet blive dit."

Fløjdørene sloges op for Hertuginden af Cleveland, der hurtig efterfulgtes af Hertuginde Manzini og en Skare elegante Gæster, der alle kappedes om at hylde den hos Hans Majestæt saa indflydelsesrige Hertuginde af Portsmouth, i hvis Saloner Spillebordene øvede en ikke ringe Tiltrækningskraft.

Oswald stillede sig i Nærheden af et af disse og iagttog de Spillende.

Hertuginde Manzini vovede den ene store Indsats efter den anden. Med blussende Kinder, og Øjne, der flammede som i Feberglød, afventede hun Udfaldet.

Endog Hertuginden af Clevelands ellers saa rolige Ansigt antog et lidenskabeligt Udtryk.

Den eneste, der tog Vinding og Tab med uforstyrret Sindsro var den unge Hertug af Richmond.

Uden at fortrække en Mine skød han en Bunke tabte Guldstykker hen til Croupieren og vendte sig leende om mod Oswald:

„Du er i Grunden den klogeste, du vover intet, og taber intet."

Han trak Oswald med sig:

„For i Aften har jeg faaet nok af min Fru Moders Underholdning, nu gaar vi over i mine Værelser, der er langt bedre end her."

Det var ikke første Gang, at Oswald var Hertugens Gæst. Den unge Hertug yndede hans Sange, helst de dybe og alvorlige.

Hertugen ytrede ofte: „Naar jeg hører dig, glemmer jeg Verdens Usselhed, ja fristes endog til at tvivle om Sandheden af min kongelige Hr. Faders Paastand, at enhver Mands og Kvindes Ære er tilfals for den Højstbydende."

I Begyndelsen antog Oswald Hertugens Ytringer for Spøg, dog alt som hans Øje mere oplodes, maatte han sande, at Dyden ikke altid her i Verden sad til Højbords — i det mindste ikke ved Karl den Andens Hof.

Oswalds Hengivenhed for Hertuginden af Portsmouth var uforandret, men Ærbødigheden var i kendelig Aftagende. Som Hertugindens uundværlige Page blev han daglig Vidne til hendes Egenkærlighed og Frivolitet.

Naar Kongen var fraværende, koketterede hun med sine franske Venner, og ved Hertuginde Manzinis Orgier savnedes hun sjælden.

Efterhaanden lod Oswald sig selv rive med af den hvirvlende Strøm.

Forsonet med Roger istemte han sammen med ham lystige Elskovsviser, berusede sig i den skummende Champagne og sendte Damerne dristige Øjekast.

Hertuginde Hortensia havde afholdt et af sine Bakkanaler, der først var endt ved Dagens Frembud.

Ør og hed i Hovedet forlod Oswald Paladset.

Duggen laa paa den brede Marmortrappe. Træernes Grene bevægedes sagte af den lette Morgenluftning og ligesom vinkede ad ham.

Uvilkaarlig styrede han sine Fjed hen imod St. James Parken.

Den friske Luft svalede hans brændende Pande.

Det var snart over Aar og Dag, siden han havde vandret ene her, hvor han første Gang stod Ansigt til Ansigt med de tvende Hertuginder, der da havde forekommet ham som Væsner fra en højere Verden — og nu —

Han opsøgte den gamle Egestub, svøbte Kappen tæt om sig og satte sig til Hvile paa Grønsværet med Ryggen lænet mod Egestubben.

Hans omtaagede Blik søgte op mod Trætoppene. Rederne stod tomme. „Hvem der som Fuglen kunde svinge sig paa lette Vinger ud over Land og By — bort — langt bort fra den kvalme, parfumerede Hofluft — bort fra Whitehall med dens troløse Mænd og falske, sminkede Kvinder.“

Han lukkede Øjnene og hensattes, halvt i Drømme, til Fuglefængerens lave Stue. Han svævede atter i den smalle Trækasse under det sodede Loft, omringet af sine Venner, de nydelige Smaafugle.

Overvældet af Søvnen slumrede han helt ind, — dog, Drømmen fortsatte sit Væv. Hertuginderne af Portsmouth og Manzini stod ved Spillebordet i den oplyste Sal og vilde rive alle Pengene til sig, men saa kom gamle Koko, arrig skrigende, og hakkede i deres Fingre med sit skarpe Næb — Hertugen af Richmond saa med korslagte Arme roligt paa de Stridende — da med et viste Fader Hudlestone sig og slukkede Lysene, hvorpaa alt gled ud i bælgmørk Nat.

Da Oswald vaagnede, var det højlys Dag.

Ved Stenten, der førte ind paa Stien, blev han en ung Kvinde vaer, der i Haanden holdt en Kurv.

Med Ryggen vendt imod Oswald stod en Kavaler med Foden paa Stentens nederste Trin.

Den unge Pige syntes at afværge hans Følgeskab, thi med et formelt Buk veg Kavalleren tilbage og lod hende uhindret fortsætte sin Vej, idet han dog en Stund fulgte hende med Øjnene.

Herren vendte sig med et rask Sving lige imod Oswald, der sprang op med et Sæt:

„Deres Højhed!“

„Ja," svarede Hertugen af Richmond oprømt, „mig og ingen anden."

Han lagde sin Haand fortrolig paa Oswalds Skulder:

„Du kommer som kaldet."

Oswald saa spørgende paa Hertugen, der ivrig fortsatte:

„Ser du, min Ven, det er mig magtpaaliggende at faa opspurgt, hvor den unge Dame hører hjemme, derfor følg efter hende, uden at hun mærker det."

Let som en Hind svang Oswald sig over Stenten.

Da han i det Fjærne øjnede en høj, junonisk Skikkelse, i hvilken han straks genkendte den efterstræbte Dame, sagtnede han sine Skridt og gik saa lydløst som muligt.

Damen lod dog til at have hørt ham, thi hun paaskyndede sin Gang, dog uden at se sig tilbage.

Efter at være naaet til Bondebyen standsede hun og saa sig ængstelig om.

Da hun ikke opdagede andre end Oswald, og nogle legende Børn samt en gammel Kone, der sad paa Tærskelen af sit Hus og bandt paa en Hose, trak hun lettet Vejret og gik videre over en aaben Slette, der var Oswald vel kendt fra den Tid, han vogtede Paterens brægende og gryntende Hjord.

Damen gik ind i Lunden, men tog dog en anden Retning end den, der førte til Hytten. Udenfor Lunden dukkede en ret anselig blaatækket Bygning frem mellem Gran og Fyrretræer. Op ad den takkede Gavl slyngede sig Efeu og Kaprifolium Gaardsrummet var omgivet af en lav Mur.

Damen løftede Dørhammeren.

En gammel, krumbøjet Tjener aabnede besværlig den tunge Dør, og fra sit Skjul saa Oswald det sidste Glimt af den unge Pige, idet hun forsvandt inden for den røde Mur.

„Det er altsaa Mr. Wardens Datter," bemærkede Hertugen af Richmond, da Oswald havde endt sin Beretning. „Skade," tilføjede Hertugen, „at jeg var uvidende herom, da den gamle Kavaller for et Aarstid siden var her og gik misfornøjet bort med uforrettet Sag."

Oswald legede med sin vægtige Guldkæde, som Kongen blandt andre Kostbarheder havde skænket ham.

„Mr. Warden er jo ellers en af Stuarternes trofasteste Tilhængere. Fader Hudlestone forsikrede, at Warden ved Worcester kæmpede som en Løve imod Independenterne, og at han under Kongens Landflygtighed ofrede ham omtrent hele sin Formue."

Hertugen af Richmond trak paa Skulderen:

„Det er maaske netop hans Ulykke; naar galt skal være tror jeg, at min Fader, hvor nødig han end vil, hellere beskæftiger sig med Statens Anliggender, end holder til med de gamle, tro Kavallerer, der gaar omkring som Martyrer for Stuarternes Sag."

Richmond tilkendegav, at han ønskede at være ene.

Naar de senere traf hinanden, hentydede Hertugen ikke til det forefaldne.

Hoffets Glans blændede paany Oswald.

Vinteren gled hen i Sus og Dus.

Efter i længere Tid ikke at have havt nogen fortrolig Samtale med Richmond kaldtes Oswald en Dag til ham.

Hertugen modtog ham med sit trætte, sarkastiske Smil:

„Se saa, nu er den Forelskelse overstaaet. Før Julen traf jeg flere Gange Miss Lucy hos Biskoppen af Oxford. Sød og frisk er hun — men puh — disse landlige Skønheder — nej tak! altid det samme uskyldige Blik og Smil, altid lige uforstaaende over for enhver erotisk Tilnærmelse — det bliver i Længden lovlig ensformigt."

Han slængte sig i Armstolen med Benene over Kors:

„Det er gaaet mig med Miss Lucy som med dine ophøjede Ballader — Sjælen dysses blidt i Slummer og drømmer en Uskyldsdrøm om stille Fryd og salig Lykke — men kun for et Øjeblik — Naturen vil have sin Ret — de vaagnende Lidenskaber fordrer frit Spillerum."

Han hævede stolt Hovedet:

„Kun de forføriske, æggende Kvinder, der ere sig deres bedaarende Yndigheder bevidste, formaar i Længden at bringe en Hertug af Richmonds Hjærte til at banke i salig Fryd."

Oswald delte ikke Hertugens Anskuelser, saa meget mindre som han atter begyndte at føle Tomheden ved den letfærdige Omgangskreds i Whitehalls Sale.

Naturen drog ham paany med uimodstaaelig Magt.

Han strejfede ene om i Mark og Skov, uvilkaarlig kred-

sende om den røde Bygning med de takkede Gavle, under hvis blaatækkede Tag den af Richmond oversete unge Pige henlevede et roligt Liv.

Han grebes af en hæftig Længsel efter at gense hende, hans Bestræbelser forbleve dog frugtesløse, Miss Lucy lod sig ikke tilsyne.

En Dag, da han paa sine Vandringer befandt sig udenfor Mr. Wardens hidtil utilgængelige Fæstning, saa han Døren staa paa Klem og vovede sig dristig indenfor.

Ikke et Menneske var at se.

Paa Plænen midt i Gaarden var der anbragt en Solskive, og ved Foden af Stentrappen op til Bygningen laa to store Bronceløver.

Oswald sneg sig langs Muren hen til et aabentstaaende Vindue.

Ved Hjælp af en Bænk naaede han at kigge ind.

I det med Egetræsmøbler udstyrede Værelse sad en ældre Herre, fordybet i Læsningen af de faa ugentlig udkomne Blade. Hans kraftige, undersætsige Skikkelse var iført en mørk Klædesdragt, det graanede Haar var tæt klippet og det runde, skægløse Ansigt udtrykte djærv Godmodighed blandet med sejg Trods.

Oswald steg ned ad Bænken, stillede sig under Vinduet og greb i Luthens Strænge.

Mr. Warden ydede dog ikke hans musikalske Tilnærmelse nogen smigrende Opmuntring.

Ved Lyden af de første Toner smækkedes Vinduet haardt i.

Oswald fulgte dog rolig sin Angrebsplan i Tillid til, at han nok skulde sejre, saafremt det maatte lykkes ham at anslaa de rette Strænge.

Med dyb, malmfuld Røst istemte han et Drapa til Ære for de trofaste Kavallerer, der med deres Hjærteblod stedse vare rede til at forsvare Stuarternes saa ofte rystede Trone.

Han skildrede de blodige Kampe mellem de republikanske Puritanere og Englands retmæssige Konge.

I korte Træk besang han Karl den Andens farefulde Flugt — Ve den, der ydede ham den ringeste Hjælp — dog Karl Stuarts trofaste Tilhængere i Borg og Hytte trodsede Død og Ejendomsfortabelse for at huse den kongelige Flygtning under deres Tag.

Oswald havde ikke sunget mange Strofer, før han til sin Glæde bemærkede, at Vinduet sagte aabnedes.

Da hans Sang omsider var til Ende, viste Mr. Warden sig i Vindnet og vinkede ham op til sig:

„De har glædet mig med Deres Sang," forsikrede Warden og bød sin Gæst tage Plads, „tillad nu mig at kvæge Deres Gane med et Bæger af min bedste Vin."

Han klappede stærkt i de barkede Hænder og gav den indtrædende gamle Tjener Nøglen til Vinkælderen.

Warden satte sig lige over for Oswald, der, da han følte sin Værts skarpe Blik hvile forskende paa sig, trak Slængkappen, hvormed han havde skjult sin guldbroderede Fløjelsdragt, tættere om sig. Kappen var dog for kort til fuldstændig at skjule de hvide Silkestrømper.

„De er ikke langvejs fra,“ henkastede Warden med Blikket hæftet paa Oswalds skinnende Skospænder.

„Nej, Sir, jeg kommer fra London“

Warden mumlede ærgerlig:

„Et sandt Sodoma og Gomorra.“

Fra Sideværelset, hvortil Døren stod aaben, hørtes Raslen med Glas.

Oswald sprang op og bukkede ærbødigt.

I Stedet for den ventede Tjener kom Husets Datter selv med Vinen.

Warden rynkede Brynene:

„Det var just ikke min Mening.“

Lucy satte Sølvbakken paa Bordet og sendte sin Fader et straalende Glimt fra sine store, mørkebrune Øjne:

„Jeg vilde ogsaa gærne bringe Sangeren min Tak.“

Oswald saa nu først ret, hvor smuk hun var. Hidtil havde han kun flygtig set hende, og da dækkedes det mørke, kraftige Haar stedse af den bredskyggede Hat, ligesom den fyldige Hals og de runde Arme af Silkemantillen.

Uden at lade sig forstyrre af Faderens misbilligende Øjekast, satte hun sig stille hen ved Vinduet og kastede Brødkrummer ud til Spurvene.

Hendes Bevægelser var fri og naturlige. Stemmen havde en blød og barnlig Klang.

Oswald maatte mindes sine smaa Venner i Fuglefængerens Bur.

Warden stødte sit Bæger mod Oswalds, smækkede med Tungen efter at have tømt det og optog paany Samtalen.

„De kommer fra London, siger De, saa har De maaske Deres Gang i Whitehall?“

„Ja, jeg bor paa Slottet.“

Idet han gav efter for en uimodstaaelig Lyst til at vise sig fra sin fordelagtigste Side, slog han Kappen tilbage og tilføjede med Selvfølelse:

„Jeg er Hertuginden af Portsmouths Page.“

Warden sprang hæftig op og slog med knyttet Haand i Bordet:

„Den frække —“ et Blik paa Lucy fik ham til at holde inde med det Haansord, der laa ham paa Læben. For dog at give sin optændte Harme Luft, fortsatte han: „Ved den

troløse Karl Stuarts Hof foretrækker man uden Blu Letsind og Falskhed for Retfærd og Ærlighed."

Uanmeldt traadte en midaldrende, velnæret Kavaller ind i Værelset:

„Rider du nu igen din Kæphest?" spurgte han jovialt leende og hilste skødesløst paa Oswald, idet han gik hen til Vinduet og kneb Lucy i Kinden:

„Din Far mener ikke et Ord af, hvad han siger."

Warden snærrede fortrydelig:

„Naa, min gode Jöel, saa det tror du."

Jöel slog Warden gemytlig paa Skulderen:

„Jeg ikke alene tror, men ved, at du, hvad Dag det skal være, paany er villig til at ofre Liv og Blod for Konge og Fædreland."

Nogle Dage senere var det faldet i Oswalds Lod at ledsage Hans Majestæt paa en Morgentur i Parken.

Efter et Anfald af Gigt, som Kongen for nogle Aar siden havde været hjemsøgt af, hørte det til Sjældenhederne at se Majestæten færdes til Fods i det Frie. Morgentimerne tilbragte han nu i Reglen med kemiske Undersøgelser, vedrørende Guldmageriet.

Kongen gik langsomt og standsede ofte.

„Det gaar kun smaat," ytrede han med et Suk, „det er ikke som i fordums Dage, da skulde endog en Hurtiggænger, som du, have havt ondt ved at følge mig."

Oswald havde bevæget sig længe nok ved Hove til straks at forsikre:

„Det kan være vanskeligt nok endnu, Eders Majestæt."

Ved en af Omdrejningerne i Parken traadte tvende ældre Kavallerer til Side og blottede Hovedet med et dybt Buk.

Kongen hilste dem med sit indtagende Smil og trykkede hjærtelig deres Hænder.

„Det er længe siden, vi saa de Herrer Warden og Jöel ved Hoffet."

Majestæten slog naadig ud med Haanden.

„Jeg haaber, at vi med det aller første maa ses i Whitehall"

„Naa, vil du endnu paastaa, at Karl den Anden er tro-

løs mod sine gamle Venner," udbrød Jöel hoverende, da Kongen og Oswald var drejet om Hjørnet.

„Det være langt fra mig," brummede Warden, „tværtimod, Hans Majestæt vinder alles Hjærter."

Oprømte over det kongelige Møde, vare Vennerne næppe blevne bænkede ved Skænkebordet hjemme hos Warden, før denne fra sit Vindue fik Øje paa Lucy, der med sin Kurv paa Armen skred rask over Gaarden.

Warden stak Hovedet uden for Vinduet:

„Halløj, hvor hen saa hurtigt?"

Blussende i Kinderne vendte Lucy sig om mod Faderen:

„Til gamle Martha."

„Trænger Martha nu igen til Vin og Lækkerier, saa lad John bringe hende det."

Lucy indvendte spagfærdig:

„Martha bliver gladest, naar jeg kommer."

„Lige meget, den Glæde faar hun vente paa, til Jöel eller jeg ledsager dig."

Lucy forsøgte paany at omstemme Faderen:

„Vejret er saa smukt."

„Vis vas, trænger du til Motion, lad saa din Ponny sadle og rid omkring i vor egen Park — nu ingen Snak, det bliver, som jeg har sagt."

Modvillig adlød Lucy. Gamle Martha boede i Landsbyen tæt ved London.

Uden at ville tilstaa det for sig selv droges Lucy til de Steder, hvor der var størst Mulighed for, at hun kunde møde den ridderlige Page, hvis smukke Sang havde gjort et dybt Indtryk paa hendes unge Hjærte.

Hvor ganske anderledes var ikke han i Sammenligning med den blege, overlegne Hertug, hun i sidste Efteraar havde mødt i Selskaberne hos Biskoppen af Oxford. Med hvilken Uro havde hun ikke følt hans matte Øjne med det stikkende Udtryk hvile paa sig, medens han tilhviskede hende saa mange underlige Ord, hvoraf hun kun forstod det halve, men som alle drejede sig om en fri, ubunden Kærlighed og Kvindens betagende Magt over Manden — aah — han var fæl. Hertugindens Page derimod, Godhed og Ærlighed lyste ud af hans klare Øjne, hans Optræden var mandig og dog saa beskeden.

Lucy sukkede ved Tanken om, at hun ingen Sinde oftere vilde møde ham. For Fremtiden skulde hun jo bo hos sin Faster i Frankrig. Inden ret længe vilde Faderen følge hende did — og saa var alt Haab forbi om at gense „Hertugindens Page".

Søndagaften den 1. Februar straalede Whitehall i festlig Glans.

Overalt hørtes støjende Munterhed.

I det store glimrende Galleri — et pragtfuldt Mindesmærke fra Tudorernes Dage – sad Kongen og gantedes med sine trende Elskerinder, medens Oswald efter Opfordring kvad en smægtende Elskovssang.

Ved et stort Bord, paa hvilket der laa Dynger af Guldstykker, spillede en Snes Hofkavallerer Farao.

Længst borte i et af Hjørnerne stod Warden og Jöel mellem nogle ældre Mænd, der vare komne for efter Skik og Brug at gøre Majestæten deres Opvartning.

Forargede overværede de det frivole Skue — paa en Helligdag havde de i det mindste ventet, at Hoffet antog en sømmelig Tone.

Da Kongen og Hertuginden af Manzini hen paa Aftenen tog Plads ved Spillebordet, nærmede Oswald sig Warden, hvem han takkede for sidst, idet han tillige udbad sig at maatte gentage Besøget.

Warden svarede koldt:

„Det skal være mig kært, dog beder jeg Dem opsætte det til hen ad Sommeren, foreløbig er jeg optaget af en nær forestaaende Rejse."

Oswald havde Lyst til at spørge — hvorhen — men Wardens Miner var saa afvisende, at han opgav det.

Aftenens Glæder efterlod en Tomhed i Oswalds Sind, lig den han tidligere havde følt.

Utilfreds med sig selv, opfyldt af bitter Kritik over sin Herskerindes Luner, og vred paa Warden, der paa en Maade havde vist ham Døren, lagde Oswald sig til Sengs.

Det varede længe, før han faldt i Søvn.

Han følte sig som en Fugl i gyldent Bur.

„Ak," sukkede han, „hvad gavner mig al den Pragt og Herlighed, naar Friheden gaar tabt, her maa jeg bestandig synge efter de høje Herskabers Noder — og hvilken Tekst — atter og atter Forherligelsen af de lavere Drifter, valgte jeg andet, bedre Emne, lønnedes jeg med Spot og Haan."

Fra sit Leje kunde Oswald skimte de i Morgendæmringen blegnende Stjerner.

Han mindedes et Par brune Øjne, der som klare Stjerner havde straalet ham i Møde, og en blød, barnlig Stemme lød paany for hans Øre: „Jeg vilde dog ogsaa bringe Sangeren min Tak."

Med Lucy Wardens Billede svævende for sit indre Syn, slumrede han omsider ind.

Han vaagnede tidlig og gik, som Etiketten paabød ham, over i Kongens Sovegemak.

Hans Majestæt var endnu ikke staaet op, men flere høje Rangspersoner var allerede til Stede, for efter Sædvane at overvære Suverænens Paaklædning.

Kongen rejste sig, dog næppe havde han forladt Sengen, før Oswald og de andre bemærkede, at hans Mæle var utydeligt og Talen forvirret.

Kongen gjorde en synlig Anstrængelse for at konversere i sin sædvanlige muntre Tone, men hans Blik stirrede vildsomt ud i Forsamlingen.

Pludselig blev Kongens Ansigt mørkeblaat, Øjnene drejede sig i Hovedet, han vaklede og faldt bevidstløs om i Armene paa en af Lorderne.

Roger løb med flere af Tjenerpersonalet efter Londons mest ansete Læger.

Oswald havde i dette Øjeblik kun Tanke for sin Herskerinde.

Han traf Hertuginden af Portsmouth foran Tojletspejlet, raadførende sig med sin Kammerjomfru, om hendes Teint efter den natlige Fest var frisk nok til, at hun turde iføre sig en rosafarvet Morgenkjole.

Ved at høre Oswalds sørgelige Melding, rejste Hertuginden sig, greb i Flæng en Silkekaabe, kastede den om sig og ilede til den høje Patient.

Slottets Porte, der ellers til enhver Tid stod aabne for Besøgende, vare straks blevne lukkede; dog vrimlede der

paa Gangene og i Forgemakkerne af Folk, der var kendte ved Hoffet.

Statens højeste gejstlige og verdslige Embedsmænd, samt de udenlandske Ministre vare forsamlede i Soveværelset.

Hertuginden af Portsmouth traadte sagte ind i det høje, luftige Værelse, hvor Dagslyset dæmpedes af de for Vinduerne trukne Silkegardiner.

Uden at ændse de Omværendes studsende Miner, kastede Hertuginden sig knælende ned ved Kongens Seng, greb hans kolde Haand og vædede den med sine Taarer.

Kongen, hvem Lægerne havde aareladt, laa i en døsende Tilstand.

Ved Berøringen af Haanden slog han Øjnene op og smilte mat til den knælende Hertuginde, der støttede Hovedet mod Sengekanten.

Ingen vovede at forstyrre hende — da med et kom Roger listende og tilhviskede den opvartende Kavaller nogle, kun af de nærmest staaende hørte Ord, der dog hastig gik fra Mund til Mund.

Kavalleren satte en betænkelig Mine op og sendte den i sin Sorg fordybede Elskerinde et uroligt Øjekast, idet han sagte raadførte sig med Præsterne og Lorderne.

Efter en kort Raadslagning, nærmede han sig Hertuginden, berørte let hendes Skulder og sagde med fast Beslutning:

„Hendes Majestæt Dronningen og Hertuginden af York vil være her om et Øjeblik.“

Hertuginden af Portsmouth forstod Antydningen.

Hun trykkede et Kys paa Kongens blege Pande og forlod med bøjet Hoved den døende Monark, ved hvis Side hun i en Aarrække havde hersket som enevældig Dronning.

Til trods for hendes store Fejl var Hertugindens bedre Følelser dog ikke helt udslettede.

Hun havde elsket Kongen, saa vidt det var muligt for hendes egenkærlige Natur.

Fortvivlet vandrede hun om i sine fyrstelige Værelser, hvor hver Genstand mindede om den kongelige Elskers ødsle Gavmildhed.

Alt som Dagen skred frem, tiltog hendes Sorg og Smerte.

Hun trængte til Trøst og tyede til Hertuginde Hortensia.

Her herskede det vildeste Kaos

Overalt, paa Stole og Borde, ja endog paa Gulvtæpperne, laa Hertuginde Manzinis brogede Toiletter og kostbare Luksusgenstande henslængte imellem hverandre.

Selv stod Hortensia bøjet over en af de store Kufferter, der vare stillede frem paa Gulvet, og gav sine tjenstivrige Kammerpiger de mest modstridende Ordrer.

Ved Synet af Hertuginden af Portsmouths forgrædte Aasyn fik ogsaa Hortensia Taarer i Øjnene.

Hun omfavnede sin kære Portsmouth, og hviskede klynkende:

„Vi maa være belavede paa det værste."

„Det værste" syntes dog ikke at skulle indtræffe.

Torsdag Formiddag lød det glade Budskab over hele Staden, at Lægerne havde erklæret Kongens Tilstand udenfor al Fare.

Befolkningen jublede. Enhver tidligere Misstemning var glemt. Man mindedes nu kun Karl den Anden som den vennesæle Konge, der paa sine lange Fodture skæmtede livlig selv med den ringeste af sine Undersaatter.

Enhver havde frit turdet nærme sig Majestæten, naar han i den tidlige Morgen, medens Duggen endnu laa paa Græsset i St. James Parken, legede med sine Hønsehunde og udstrøede Korn til Ænderne i Parken.

Den hele Torsdag Formiddag klang Kirkeklokkerne livligt over Staden, og i Gaderne arbejdedes der paa at rejse Stativerne til de Glædesblus, der skulde tændes om Aftenen.

Dog — inden Mørket faldt paa, vidste enhver, at Kongen havde faaet stærkt Tilbagefald, og at alt Haab var opgivet.

Paa Hertugindens Anmodning gik Oswald til den døende Majestæt.

Uagtet Værelset endnu var opfyldt af en deltagende Forsamling, herskede der dog en højtidsfuld Ro, der kun nu og da afbrødes af den Syges stønnende Klage over den Ild, der brændte inden i ham.

Dronningen var besvimet ved Synet af Kongens Smerter og maatte i bevidstløs Tilstand bæres bort.

Oswald beundrede den Styrke, hvormed den ellers saa svage og blødagtige Monark bar sine Lidelser.

Nærmest Dødslejet stod Rigets Biskopper og Kongens

Broder, Hertugen af York. Hertugens gustne Aasyn med det stenhaarde Udtryk, og det skumle, skulende Blik, gav ikke Haab om, at han vilde blive England en god Konge.

Prælaterne opfordrede den Syge til at nyde det hellige Sakrament, og besvor ham at afgive en Erklæring om, at han døde i fuld Samstemning med den anglikanske Kirke.

Kongen lod, som han ikke hørte, hvad der blev sagt.

Da de senere gentog Opfordringen svarede Kongen:

„Det har ingen Hast."

En af Biskopperne anmodede Oswald og Roger om at bringe et Bord med Vin og Brød hen til Sengen.

Biskoppen pegede paa Vinen og Brødet idet han indtrængende bønfaldt Majestæten om ikke at tøve længere.

Kongen rystede mat paa Hovedet:

„Jeg er for svag."

Ved at høre Oswalds Beretning om det nys forefaldne hensank Hertuginden af Portsmouth i mørk Grublen.

Oswald søgte forgæves at trøste hende.

Først da Barillon indfandt sig, forjoges Skyerne fra hendes Pande:

„Himlen være lovet, at De ikke glemte mig i disse Sorgens Timer — De alene kan frelse Kongens Sjæl fra evig Fortabelse."

Barillon saa bestyrtet paa hende.

Hun greb hæftig hans Arm:

„Jeg vil betro Dem en Hemmelighed af største Vigtighed — bliv kun," sagde hun til Oswald, der beskedent vilde trække sig tilbage, „din Troskab er hævet over al Tvivl."

Hun saa Barillon vist ind i Øjet:

„Hvad jeg nu betror Dem, kan koste mig mit Liv, hvis De forraader mig."

Barillon førte hendes Haand til sine Læber med et bebrejdende: „Hertuginde!"

Hun forsøgte at smile og fortsatte hastigt i en hemmelighedsfuld Tone:

„Kongen er med Liv og Sjæl Katolik, men han vil dø uden at være forsonet med den ene saliggørende Kirke. — Majestætens Sovværelse er fuld af protestantiske Præster — jeg kan ikke træde der ind uden at vække Skandale — Hertugen af York tænker kun paa sine egne Anliggender,

gaa til ham, mind ham om, at det gælder en Sjæls Frelse — han er nu Herskeren og kan rydde Værelset. For Himlens Skyld spild intet Øjeblik, husk hvert Minut er kostbart."

Hertuginden og Oswald syntes at Ventetiden aldrig vilde faa Ende.

Den ene Time henrandt efter den anden, uden at Barillon lod høre fra sig.

Endelig kom han nedslaaet med uforrettet Sag, og det uagtet Hertugen af York havde været rede til at forhjælpe sin døende Broder til den Kirkes Trøst og Husvalelse, han havde maattet savne under sin Regering.

Hertugen havde paabudt Sværmen at trække sig tilbage, bøjet sig over den Døende og spurgt, om han ønskede at berettes af en katolsk Gejstlig, hvortil Kongen havde svaret:

„Ja, af mit ganske Hjærte — dog, vi maa vist opgive det, det vil volde dig Forlegenhed."

Hertugen havde trykket sin Broders Haand med de Ord: „Om det saa gjaldt mit Hoved, vil jeg lade hente en katolsk Præst."

Barillon trak beklagende paa Skulderen:

„Det var dog lettere sagt end gjort — med saa kort Varsel er det umuligt her i London."

Fra det Hjørne, hvor Oswald opholdt sig hørtes pludselig det lakoniske Udbrud:

„Fader Hudlestone."

Hertuginden og Barillon vendte sig imod ham.

„Du siger noget, der har vi Manden — men hvorledes faa fat i ham."

Oswald løftede Hovedet:

„Det bliver min Sag."

Han ilede mod Døren. Hertuginden standsede ham:

„Husk hvad du udsætter dig for, bliver du opdaget, vil Pøbelen sønderrive dig."

Oswald kyssede Sømmen af hendes Kjole:

„Naar det gælder min ædle Velgørerinde, vover jeg gærne Livet."

Fader Hudlestone var ved at stænge for sin Hjord til Natten, da Oswald traadte ind.

Der var mørkt i Stuen.

Pateren genkendte først sin Gæst, da han med Ildrageren pirrede op i Beddet, saa det slog ud i blaflrende Flammer.

Da Hudlestone hørte at hans Bistand ønskedes, svarede han uden Tøven:

„Jeg er villig til for anden Gang at sætte Livet ind for min Konge."

Det blev sen Aften, inden de naaede Whitehall.

Hudlestones Ordensdragt dækkedes af en lang, luvslidt Kappe og Tonsuren skjultes af en Allongeparyk, da han med blottet Hoved førtes op ad en Bagtrappe til Dødslejet.

Kort i Forvejen havde Hertugen af York i Kongens Navn befalet alle de Tilstedeværende at forlade Værelset.

I stor Spænding afventede Hertuginden af Portsmouth og Barillon Udfaldet af Skriftemaalet, thi den ærlige Pater havde aabent tilstaaet, at han i sin Uvidenhed ikke kendte de fornødne Formularer.

Hertugen af York, der var vel bevandret i alt, hvad der vedrørte den katolske Trosbekendelse, maatte derfor i en Hast underrette ham om, hvorledes han havde at forholde sig ved den hellige Handling.

Til Beroligelse for de tvende Ventende, kom Oswald efter en Times Forløb og meldte, at Fader Hudlestone havde skilt sig over al Forventning godt ved sit Hverv.

Inden Natten endnu var omme, begav Pateren sig paa Vejen hjem. Oswald fulgte med for at staa ham bi i Tilfælde af Overfald.

I den stille, stjærneklare Nat naaede de dog uantastede bort fra Staden, hen over den øde Slette til Hytten, hvor de snart slumrede trygt efter Dagens Anstrængelser.

Det blev over Middag, før Oswald slog Øjnene op, vækket ved Faarenes Brægen og Grisenes Grynten.

Han saa sig forvirret om.

I Stedet for sit elegante Værelse med Silkegardiner for de høje Vinduer, saa han nu kun et fattigt Rum med smaa blyindfattede Ruder, hvorigennem han skimtede en snedækket, øde Flade — og der paa den sodede Væg hang jo Billedet af Jomfru Maria, for hvilket han og Fader Hudlestone Morgen og Aften knælede i Bøn. — Hvorledes hang det dog sammen? Var alt, hvad han havde oplevet

i Whitehalls gyldne Sale, kun en Drøm — eller slumrede han endnu og drømte om svundne Tiders Armod?

Han kastede Tæppet af sig og lod Haanden glide over sin bløde Fløjelsdragt, som han ikke havde afført sig.

Dragten og den velspækkede Pengepung, der hang ved hans guldbroderede Bælte, vidnede om, at Oplevelserne i Kongeborgen hørte til Virkeligheden

Fra den afstængede Baas kom nu Fader Hudlestone i sin Faareskindsvams.

Slæbende paa Sivskoene gik han hen til Arnestedet, rørte om i Mælkegrøden og skottede til Oswald, der var bleven lysvaagen og klar over Situationen.

Ved Afskeden trykkede Pateren Oswalds Haand:

„Vi mødes vel ingen Sinde mere i denne Verden. Efter din Delagtighed i Gaarsdagens Begivenheder, bliver du nødsaget til at flygte langt bort fra London. Jeg derimod bliver rolig, hvor jeg er, Hertugen af York kan og vil beskytte mig. „Hav Taalmod, sagde Hertugen, og vent, til jeg sidder fast paa Englands Trone — med den hellige Jomfrus Bistand skal du og hver rettroende Katolik under Jakob den Andens Regering atter komme til Hæder og Ære.““

Oswald mente dog, at der foreløbig ikke var nogen berettiget Aarsag til Flugt. Vel forfulgte den anglikanske Kirkes Tjenere med Grumhed enhver, der blot mistænktes for at staa i Ledtog med Papisterne, men alt var gaaet med saa stor Hast og Hemmelighed, at der ikke var megen Sandsynlighed for at blive opdaget.

Nynnende en af sine egne Melodier gik han rask over Snemarken ind i Lunden. Her standsede han og betænkte sig et Øjeblik. Saa nær uden et Forsøg paa at faa hende at se — hvilken Taabelighed!

Resolut drejede han ind paa Stien der førte til Wardens Ejendom.

Spejdende til alle Sider gik han frem og tilbage foran Indgangen.

Som sædvanlig var Porten lukket.

Alt var som uddød, intet Spor af Fodtrin var til at opdage i Sneen, der dækkede Parkens Gange og laa som tætte Bomuldstotter paa Granernes dunkelgrønne Grene.

Oswalds Haand greb om Dørhammeren — dog, han tog Haanden til sig uden at hæve Hammeren. Warden havde jo udtrykkelig anmodet ham om at opsætte Besøget til Sommerens Komme.

Først hen ad Aften naaede Oswald ind til Staden. Fra hvert Hus skimtedes der Lys. I Gaderne vrimlede Folk af alle Stænder, og udenfor Slottet var der sort af Mennesker.

Kongen var om Formiddagen stille hensovet.

En af de første Dage i Marts Maaned stod Oswald rejseklædt i Hertuginden af Portsmouths Værelse.

Hertuginden var bleg og havde Taarer i Øjnene:

„Tro mig, Oswald, det er til dit eget Bedste, at jeg har paaskyndet din Afrejse. Barillon har hørt, at man anser dig for en intrigant Papist — hjemfalden til Lovens Straf."

Hun drog et dybt Suk:

„Siden Kongens Bisættelse er Befolkningen i en ophidset Stemning. De værste Rygter er i Omløb" — Hertuginden smilede bittert — „der paastaas endog, at jeg har forgivet Hans Majestæt i en Kop Chokolade."

Oswald faldt ivrig ind:

„Og min naadige Hertuginde drister sig endda til at blive."

„Ja, jeg bliver til mine Pengeforhold er ordnede — men heller ikke et Øjeblik længer."

Oswald sendte hende et halvt bebrejdende, halvt bønfaldende Blik:

„De er i Fare, og jeg maa ikke være ved Deres Side."

Hun rystede benægtende paa Hovedet:

„Nej, du vilde kun derved skade os begge."

„Men," indvendte Oswald paany, „at vide Dem, Hertuginde, uden en trofast Beskytter, er mig en uudholdelig Tanke."

Under den sidste Replik var Hertugen af Richmond traadt ind i Værelset.

Han lagde sin Arm om Hertugindens Liv og saa paa Oswald med et spottende Smil:

„Hertuginden kommer ikke til at staa ene."

Dagen var til Ende. Paa Slottet herskede der dyb Stilhed. Forgemakkerne og Gangene vare sparsomt oplyste. De faa Hofbetjente, der kom til Syne, bevægede sig tavse og lydløse. Ude i den halvdunkle Hal saas kun Hellebardiererne, støttende sig til Hellebarden.

Hængslerne paa Døren til Hertuginden af Portsmouths Fløj gav en skærende Lyd, idet Oswald traadte ud med sin Randsel over Skulderen og for sidste Gang betraadte den store, imponerende Hal, hvor han ved sin første Indtræden havde følt sig som en enlig, fattig Fugl, der med ængsteligt bankende Hjærte ventede paa at blive optaget under beskyttende Vinger.

Paa Pladsen udenfor var alt roligt.

Oswalds Blik gik i Retning af Slottet. Der brændte Lys i Hertugindens Arbejdsværelse. Han troede at skimte hendes skønne Skikkelse bag Gardinerne, foldede Hænderne over Brystet, og bøjede sig endnu en Gang for sin fordums Herskerinde.

Tung i Sind forlod han Whitehalls stolte Borg, hvor nu en kold, hjærteløs Tyran bar Englands Kongespir og Krone.

Ad de mindst befærdede Gader fortsatte han sin Vej ned mod Themsen.

Som hin første Dag kom han forbi Tower. Det laa saa mørkt og truende. Intet Lysskær glimtede ud mellem de svære Jærngitre, der stængede for Ruderne. Skinnet fra Lygten, der hang over den af Soldater bevogtede Port, fremhævede endydermere de skumle Fængselsmure.

Han ihukom Fader Hudlestones advarende Ord, en Gysen gennemsitrede ham. For ringere Forsyndelse imod Statskirken end den, hvori Oswald vidste sig skyldig, var mere end en af Englands mægtige Lorder bleven ført gennem Towers Port, for aldrig mere at se Dagens Lys. — Blot Hertuginden af Portsmouth i sin Omsorg for sit tilbedte Mammon ikke tøver saa længe, at det bliver for sent at slippe bort, tænkte Oswald, idet han langsomt gik videre.

Hertuginde Hortensia var forsigtigere. Saa snart hun fornam den gærende Misstemning mod den hensovede Konges Elskerinder, forlod hun sin Bolig i Whitehall og holdt sig skjult, indtil hun med et af de ved Havnen liggende

Skibe kunde afsejle til sit kære Italien. — Fremfor nogen af de andre havde Hertuginden af Manzini været Genstand for Pøbelens Forhaanelser, thi som Kardinal Mazarins Niece mistænktes hun for at staa i Forbindelse med de forhadte Franskmænd, der søgte at underkøbe Englands Konge til at blive en Vasal af Ludvig den Fjortende.

For at undgaa nogle Svirebrødre, der kivedes udenfor en simpel Kippe, gik Oswald ned ad en Sidegyde.

Paa Hjørnet bemærkede han tvende Skikkelser, indhyllede i lange Kapper.

Den ene af dem stødte til sin Sidemand og pegede paa ham.

Ihvorvel det var en snæver Gyde med lave, fattigt udseende Huse, var der dog paa denne Tid af Aftenen en Del Færdsel af Lastdragere, der trillede med deres Kærrer ned til Havnen.

Det undgik ikke Oswalds Opmærksomhed, at de tvende fulgte tæt bag efter.

Han gik hurtigere og fik et godt Forspring, men nede ved Floden paa et Sted, hvor ingen Folk og Skibe var at se, hørte han, at nogen kom løbende efter ham, og begyndte selv at løbe, men standsedes ved et i en kendt Tone udraabt: „Oswald!"

Han vendte sig bestyrtet om:

„Hertuginde Manzini! hvilken Dristighed!"

Hun opslog en kaad Latter:

„Aa, min Dristighed er ikke saa stor — jeg og Helen var ved at vende om paa Halvvejen, da jeg til min Fryd fik Øje paa Dig — du maa hjælpe mig."

Oswald saa forundret paa hende: „Naadige Hertuginde."

Hun stak sin Arm fortrolig ind under hans og bød Kammerpigen følge.

„Ser du, min Ven, efter i Dag at være gaaet om Bord paa Skibet, der afsejler ved Daggry, savnede jeg en af mine Juvelæsker, som efter al Rimelighed er glemt paa Slottet, tillige med to Flasker ægte Malvasier, og Drydens „Annus mirabilis". I dette Kostume — Hertuginden slog Kappen til Side og fremviste Mandsdragten, hun bar under den — vilde jeg selv have hentet disse Pakkenelliker, men tabte Modet under Vejs."

Hertuginden klappede ham leende paa Armen:

„Min gode Stjerne sendte mig dig — thi du nægter mig vel ikke denne sidste Tjeneste?"

Oswald vilde undskylde sig, han skulde jo selv næste Dag styre ud af Londons Havn.

Hertuginde Hortensia lod sig dog ikke affærdige, men bad ham saa indtrængende, at han trods sin egen Hertugindes Bønner og Befalinger lovede at vende tilbage til Whitehall.

Hortensia omfavnede ham hæftigt:

„Det var hvad jeg ventede af dig — du træffer mig paa Skibet," raabte hun efter ham. „Glem ikke Malvasieren!"

Ved Midnat bragte Oswald de ønskede Sager, og inden han gik om Bord paa Skibet, der skulde føre ham til Frankrig, tilviftede han hende et sidste Farvel.

Hertuginden af Manzini stod paa Dækket, endnu iført sin Mandsdragt og svingede med Baretten, idet hun forceret lystig raabte til ham:

„Nu sejle vi atter ud paa Livets Eventyr."

Da Skibet i den klamme Morgentaage var gledet bort, begav Oswald sig om Bord paa det Skib, hvormed han op ad Formiddagen skulde forlade England.

Det tegnede ikke til, at der vilde komme flere Passagerer.

En søvnig Kahytsdreng anviste ham en Kahyt agterude. Oswald strakte sig paa Løjbænken.

I broget Forvirring dukkede Tankerne frem.

Paa denne Tid af Dagen var han vant til at opvarte Hertuginden og Majestæten, medens de drak deres Morgenchokolade. — Nu gik Fader Hudlestone og fodrede sin Hjord — og Lucy Warden — hende fik han aldrig mere at se, nu skiltes deres Veje for stedse — hvorledes blev vel hendes Skæbne? Efter al Sandsynlighed vilde hun blive gift, faa Børn og sørge troligt for Hus og Hjem. Og han selv — i det fremmede Land drømte maaske en Kvinde, ung og kærnesund som Miss Lucy, om et Ideal, hvortil han kunde svare.

Han afbrødes i sine Forestillinger af en stærk Larm; oven paa, Lyden af Mandsstemmer og jærnbeslaget Fodtøj naaede hans Ører.

Oswald rejste sig over Ende — var man paa Spor efter ham. Han lyttede spændt, en Larm som af tunge Kasser,

der sattes ned paa Dækket, og alt blev paany stille, indtil Skibet et Øjeblik efter begyndte at svaje, og Themsens dorske, gulnede Vand skvulpede op imod Kahytsruden.

Vinden var kontrær. Sejladsen gik langsomt, og Regnen faldt i stærke Strømme.

Oswald forblev i Kahytten.

Først den følgende Dags Aften ophørte Regnen. Maanen kom frem bag Skyerne, Oswald tog sin Luth, gik op paa Dækket, satte sig i Nærheden af Rorgængeren, greb i Luthens Strænge og tolkede sin Længsel i dæmpede Toner.

Da han holdt inde, faldt hans Øje paa en høj, kvindelig Skikkelse, der lænet til en ældre, kraftig Mands Arm stod ved Rælingen.

Overrasket genkendte han Lucy Warden, der smilede venligt til ham.

Sejladsen gik langsomt, men Vejret var mildt og smukt.

I de lyse Aftener, naar Maanen kastede Glans over Skibets Besætning og Passagerer, der havde forsamlet sig om Oswald, der rørte Luthens Strænge og kvad om Ridderdaad og Elskovsæventyr, vandt den unge Sanger ikke alene de barske Søfolks Bifald, men — hvad der var ham end mere værd, hans Toner trængte ind i Miss Lucys Hjærte saa det bøjede sig mod hans i fuld Forstaaelse

Selv Mr. Warden blev besejret — forinden man øjnede Frankrigs Kyst gav han sin faderlige Velsignelse til de unges Forening - dog ikke uden en indre Kamp — Oswald havde jo levet ved Whitehalls fordærvede Hof og — tjent som „Hertugindens Page“.

Botanik.

De elskende vandrer ved Stranden, og hun finder en opskyllet Søstjerne. Hun viser den til ham, den kloge Mand, og spørger blidt: »Søde Charles, kan du ikke sige mig, hvad det er?« — Han grunder dybt og længe, men erklærer endelig: »Nej, du, jeg kan virkelig ikke bestemme den Blomst, for jeg kan ikke tælle Støvdragerne.«

Naar født?

Præsten: »Du hedder altsaa Hans Peter Røn; — naar er du født?«

Havboen: »Æ er føj møt i æ Foraarsfesken!« (midt i Foraarsfiskeriet.)

Da Sakskøbings Vægter blev bortført.

Af Hans Rasmussen.

For omtrent tresindstyve Aar siden hændte det en mørk Efteraarsaften, at en lukket Vogn kom rumlende op ad den toppede Brolægning i den lille, gamle By Sakskøbing. Der var mørkt paa Gaderne; kun hist og her brændte der en døsig Olielampe; men der var da Lygter paa Vognen, saa det gik nogenledes med at finde op til Gæstgivergaarden, der var Maalet for Køreturen.

Da Vognen var kommen saa vidt, steg der ud af den fire unge Mennesker. De var fra Nykøbing og havde — i Mangel af bedre Tidsfordriv — fundet paa at køre til Sakskøbing denne Søndag Aften for at spise Aftensmad og for øvrigt fordrive Tiden med, hvad der kunde tilbyde sig.

Det var begyndt at regne; de unge Mænd skyndte sig at forsvinde ind i Gæstgivergaardens Haller, medens Kusken trak Kraven paa sin Chenille op over Ørene og taalmodig satte sig til at vente.

Medens de unge Mænd nu i god Ro og Mag nød deres Aftensmad med et Glas af Værtens bedste Rødvin til, var deres Ankomst til Byen ikke forbleven ubemærket. Den brave, gamle Vægter Jens Hasling nærmede sig med sin Morgenstjærne over Skulderen, idet han langsomt sang det Vers, som han skulde synge Klokken ni:

„Nu skrider Dagen under,
og Natten vælder ud.
Forlad for Jesu Vunder
vor Synd, o milde Gud!
Bevare Kongens Hus
samt alle Mand
i dette Land
for Fjendens Vold og Knus.“

Han var nu kommen hen til Vognen for at faa at vide, hvor den var fra, og med det samme slaa en lille Passiar af med Kusken.

Saa kom et af de unge Mennesker ud for at hente noget i Vognen, og da han fik Øje paa Vægterens røde Næse, der lyste med dunkel Glans i den usikre Belysning, sagde han: „God Aften, Vægter! det er koldt i Aften!"

„Det har De Ret i, min Herre!" svarede Vægteren høfligt og skuttede sig.

„Vil De ikke drikke en Toddy?" vedblev den velvillige unge Mand. „De kan jo sætte Dem ind i Vognen saa længe."

Et saadant Tilbud var for godt at sige nej til, og da Jens Hasling, efter alt hvad der kendes til hans Liv, medens han vandrede som natlig Ordenshaandhæver i Sakskøbing, aldrig sagde nej til en oplivende Drik, saa skyndte han sig ogsaa i dette Tilfælde med at sige Tak for Tilbudet. Toddyen kom; det var en velvoksen Romtoddy. Jens Hasling krøb ind i Kareten, og følte sig snart saa vel tilpas, som et lykkeligt Menneske nu en Gang kan føle sig.

Da der var gaaet et Kvarters Tid, kom en anden af de unge Mænd ud til Vognen.

„Hvordan gaar det, Vægter?" spurgte han, og Jens Hasling svarede, som sandt var, at det gik rigtig godt.

„De kan vel nok drikke en Toddy til? Det er saa koldt i Aften."

„Ja, mange Tak," var Svaret.

Saa kom der en Toddy til, og Vægteren følte sig bedre og bedre tilpas.

En halv Times Tid efter kom de fire unge Mennesker ud, og da de skulde se, hvorledes den Sakskøbing Vægter havde det, opdagede de, at han havde sat sig til rette i det ene Hjørne af Vognen og sov trygt. Glasset havde han sat fra sig paa det modsatte Sæde.

Efter en kort Raadslagning blev de unge Mennesker enige om at køre til Maribo. Den ene krøb op hos Kusken, de tre andre satte sig stille ind hos Vægteren, der sov de retfærdiges Søvn og snorkede, saa det var en Fornøjelse.

De smaa fem Fjerdingvej, der er til Maribo, blev tilbagelagt paa en Time. Ligesom Vognen kørte ind i Byens Østergade, standsede den, og den ene af Spasmagerne raabte ind i Øret paa den snorkende Vægter:

„Klokken er elleve, De skal ud og raabe!"

Jens Hasling tumlede søvndrukken ud af Vognen, og idet han støttede sig tungt til sin Morgenstjærne, begyndte han paa det smukke Kingoske Vers:

„Gud Fader os bevare,
de store med de smaa,
hans hellige Engleskare
en Skanse om os slaa!"

Men hvad skildrer hans Forfærdelse, da han nede fra den anden Ende af Gaden hører en Stemme, der aabenbart udgik fra en Kollega, synge Fortsættelsen:

„. . . selv vogter han Byen vel,
vort Hus og Hjem
haver Gud i Gem,
vort ganske Liv og Sjæl!"

Jens Hasiing spilede Øjnene op; skønt det var mere end halvmørkt, gik det dog op for ham, at han befandt sig paa et fremmed Sted; men om det var paa Lolland eller i en anden Verden, var han ikke Mand for at afgøre. Det kom imidlertid til en Forklaring, de unge Mennesker forsikrede ham, at han havde sovet saa godt, at de ikke havde nænnet at vække ham, og da de tillige lovede ham hurtigst muligt at føre ham hjem til Sakskøbing igen, maatte han gøre gode Miner til slet Spil.

I Sakskøbing havde man imidlertid savnet Vægterens velkendte Røst, baade da Klokken var ti og elleve. Byfoged Ravnkilde, der undertiden kunde være striks at have med at gøre, var staaet op af sin Seng og havde begivet sig hen til Jens Haslings lille Hus paa Torvet for at høre, hvad der var i Vejen. Han fik Madam Hasling vækket; men hun forsikrede højt og dyrt, at Manden ikke — som Byfogden insinuerede — var i sin Seng; hun havde ikke set ham, siden han Klokken otte havde begyndt sin Vandring og havde sunget: „Naar Mørket Jorden blinder."

„Han har ikke raabt, hverken da den var ti eller elleve," svarede Ravnkilde gnavent, „hvor Pokker er han da henne?"

Ja, det vidste Madammen ikke. Byfogden tog sig derpaa for personlig at lede ham op, idet han lovede sig selv, at den gode Jens Hasling skulde komme til at smage hans Stok, dersom han havde sat sig til at sove i en Port.

Men der var ingen Vægter at finde. Forgæves gennemsøgte Byfogden alle optænkelige Kroge. Pludselig spidsede han Øren: oppe fra Enden af Vestergade hørte han Jens Haslings kendte Røst istemme:

„Det var ved Midnatstide,
vor Frelser han blev født
til Trøst for Verden vide,
som ellers var forødt.
Vor Klokke er slagen tolv.
Med Tunge og Mund
af Hjertens Grund
befal eder Gud i Vold."

I det samme kørte en Karet forbi Byfogden; Hjulene stænkede Snavs op ad Benene paa ham, medens han forgæves grundede paa, hvad det vel var for lystige Mennesker, der i denne sene Midnatsstund var ude at køre.

Han hørte Vægterens tunge Skridt og Lyden af Morgenstjærnens Dupsko, der klang mod Brostenene, medens Jens Hasling drejede ind i en Sidegade og ufortrøden begyndte forfra paa Verset:

„Det var ved Midnatstide,
vor Frelser han blev født..."

Byfoged Ravnkilde besluttede sig til at gaa hjem i sin Seng og grunde videre over, hvorledes det var gaaet til, at han ikke tidligere paa Aftenen havde hørt Jens Haslings stærke Røst.

Indhold.

En Minderune om Kong Christian IX. Af Adolf Langsted.
Hertugindens Page. Af Anna Edsberg. Illust. af Niels Wiwel.
Botanik. Af A. Chr. Andersen.
Naar født? Af A. Chr. Andersen.
Da Sakskøbings Vægter blev bortført. Af Hans Rasmussen.

Hinchs Almanak

Pris: 50 Øre

Provindsboghandlernes Almanakforlag.